

[Indenrigs- og boligministeren.]

uden at nye forlængelser af de gældende love bliver nødvendige.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale forslagene til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om fradrag ved beregningen af kommunale ejendoms-skatte*.

For at modvirke den stigning i beskatningen af landets faste ejendomme, som ellers ville have været en følge af den ved 10. almindelige vurdering pr. 1. oktober 1950 stedfundne stigning i de skattepligtige ejendomsværdier, blev der ved lov nr. 46 af 14. februar 1951 gennemført ændrede regler angående de skattefri fradrag ved den kommunale ejendomsbeskatning gældende for perioden 1951—55.

Ændringerne gik ud på dels en forhøjelse af de grænser, indenfor hvilke de i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 3, stk. 1 og 2, omhandlede almindelige skattefri fradrag fastsættes, dels en forhøjelse af det i lovens § 3, stk. 3, omhandlede fradrag for hver beboelseslejlighed udover een.

Da de forhold, der motiverede de nævnte ændringer, fremdeles gør sig gældende, stilles der herved forslag om, at de omhandlede regler også skal være gældende for den kommende 4 års periode.

Da kommunerne snart skal fastsætte ligningsforholdene og grundskyldpromillerne for den kommende 4 års periode, vil det være af betydning, at der så tidligt som muligt bliver truffet bestemmelse om, hvilke fradragregler der skal være gældende.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til hurtigt og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede socialminister, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Socialministeren (Strøm): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven. (Vedrørende en appelinstans for invalideforsikringsretten)*.

Forslaget går ud på at oprette en appel-

instans for afgørelser, truffet af invalideforsikringsretten. I henhold til folkeforsikringsloven træffer invalideforsikringsretten endelig afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt en persons erhvervsevne er nedsat så betydeligt, at han kan få tilkendt invaliderente, ligesom retten træffer afgørelse af spørgsmål om iværksættelse af helbredelses- og oplæringsforanstaltninger, herunder om ydelse af proteser og andre hjælpemidler.

Som jeg nævnte, er rettens afgørelser endelige og kan altså ikke forelægges noget overordnet organ, ligesom de ikke kan indbringes for domstolene. Bestemmelsen om, at rettens afgørelser er endelige, er optaget i folkeforsikringsloven fra den første lov om invalideforsikring, nemlig loven af 6. maj 1921. Reglen har imidlertid ikke mindst i de senere år givet anledning til en del kritik. Det har været følt som noget urimeligt, at afgørelser af så vigtige spørgsmål for en invalideforsikret kun kunne forelægges een instans. I kritikken har man henvist til, at andre spørgsmål indenfor sociallovgivningen kan forelægges mere end een instans. Således kan både afgørelser indenfor aldersrentelovgivningen, arbejdsløshedslovgivningen og ulykkesforsikringslovgivningen indbringes for en ankeinstans og i visse tilfælde for domstolene.

De afgørelser, invalideforsikringsretten skal træffe, vil ofte bero på et samlet skøn over alle i betragtning kommende forhold. Det gælder navnlig med hensyn til bedømmelsen af, om en persons erhvervsevne er nedsat så meget, at han kan få adgang til invaliderente. At der er tale om et sådant skøn, er imidlertid ikke en tilstrækkelig begrundelse for, at afgørelser ikke skulle kunne påankes. Jeg kan her henvise til, at f. eks. afgørelser af spørgsmål om erhvervsevns nedsættelse indenfor ulykkesforsikringslovgivningen, truffet af direktoratet for ulykkesforsikringen, kan indankes for ulykkesforsikringsrådet. Jeg kan i den forbindelse også oplyse, at afgørelser om erhvervsevns nedsættelse som betingelse for at få invaliderente i andre europæiske lande kan prøves af en højere instans. Princippet om, at der skal være adgang til appel af afgørelser om spørgsmål indenfor sociallovgivningen, er også fastslået på internationalt plan, idet det er nævnt i en konvention om minimumsnor-